

İncirlik Yazı

—
Türk
Edebiyatı
Roman
—

Taçlı Yazıcıoğlu

Taçlı Yazıcıoğlu, Adana'da doğdu. Manchester Üniversitesi, İnsan Bilimleri Fakültesi'nden kazandığı bursla doktora derecesini aldı (2006). Çeşitli ülkelerde kültür ve tüketim üzerine yaptığı araştırmalarla doçent oldu. İlk romanı *Hep Sondan Başlar* 2019'da yayımlandı. Yaşamının bir kısmını İngiltere, Guatemala ve Kanada'da geçiren yazar, doktora yapmaya başlamadan önce uluslararası şirketlerde çalışmıştır. Bilkent Üniversitesi'nden bilgisayar mühendisliği ve işletme yüksek lisans dereceleri de vardır. Üniversitede yan dal olarak okuduğu sanat tarihi ve fotoğraf çekme yaşamında önemli bir yer tutar. Yurtdışında yayımlanmış bilimsel makale ve kitap bölümleri vardır. Anı-öykülerinden ikisi *Adana'ya Kar Yağmış* (2006) ve *Enişte Risalesi* (2019) derlemelerinde yer almıştır. Kültürün farklı hallerini halen çeşitli dergilerde denemeler yazarak inceler. Bir kızı vardır, İstanbul'da yaşar.

İNCİRLİK YAZI

Yazan: Taçlı Yazıcıoğlu

Editör: Senem Kale

Yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Aralık 2024 / ISBN 978-625-6162-75-4

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu

Sayfa uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

İncirlik Yazı

Taçlı Yazıcıoğlu

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

*Gökyüzü gibi bu çocukluk
Hiçbir yere gitmiyor*

Edip Cansever

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Yazyalnızı'na ve Behçet'e

SES SES SES

Sıcaklar hep erken gelir Adana'ya. Gelişleri her yıl üç aşığı beş yukarı aynı aylara denk düşse de erken gelmedikleri zaman yoktur. Mayıs oldu mu çoğunuzun yaz dediğı mevsim çoktan yaşanmaya başlar. Sıcak şehrin tam tepesinden, Tepebağ'dan, kaynayarak etrafa dalga dalga öyle bir yayılır ki, bilen göz onu hemen tanır. Dalgalı bir sıcak denizi olur tüm şehir. Hangi dama çıksa insan, manzara çöl misali sallanır harareten, az biraz da rutubetten. Eski zaman camlarının ardından bakıyormuşçasına yol yol dalgalanıverir evler, apartmanlar. Bizi hep sarıp sarmalayan sıcak, başkasını hem yıkar hem de yutar. Sefasındayken bizler, yabancısı daha ilk dalgada alabora...

Sıcak bazen yel olur eser, gölgelere işini yaptırmamacasına etrafı yakar kavurur. Sokakta yürüyen o ipince kumaştan kol-suz elbise giymiş kadının eteklerini üfürür, çıplak ensesinden ter olur akar. O kavruk delikanlının sırtına yapışır. Uzaklardan beyaz ucu görünen Aladağlar'ı eritip beslediğı Seyhan'a bile kıyar. Koca nehri bir ayda kurutur. Estikçe delirtip kendine uydurur. Bembeyaz cibinlikleri yelken gibi doldurur, dam dolu semasında

seyrettirir. Bazen de durur. Orada, öylece, hiçbir şey yapmaksızın. Kol altında, gözdeki bakışta, alındaki damlada. Kaçacak gölge bırakmaz, sizi kimseyle paylaşmaz. Şehre dağılmış turunçlara, kauçuklara sığdırmaz, harareti sığdırmaz.

Evler, ağaçlar, gölgeler, tüm takım taklavat, hepsi dostudur o deli sığağın, onunla savaşmamayı öğrenmişlerdir zamanla. Zaten onunla geçinmeyi hatta sevişmeyi bilmeyenin vay haline! Hem de ne sevişme, kan ter içinde, meftunu olacak kadar; içinde yüzdürmesinin, her dalgada sevmesinin, okşamasının, bazen de acıtıp yakmasının. Dost olmaz, ancak dost tutulur o sıcak, çünkü vurur o, hem de hiç acımadan. Cana bile kıyar, gözünü kırpmadan.

Sevmeyene, hırpalayana, yüz vermeyene daha çok düşer ya gönül, öyle âşığızdır ona. Gelsin istemeyiz, gelmeyince de bekleriz. Sarıp sarmalasin, hiç yanımızdan ayrılmasın, yaktıkça yaksın ki, her şerden arındırsın.

Aşkıyla vücudumuz kavlasın, harlı yüreğimizi dağlasın. Ensemizden öylece kaysın, insin...

Anlatanı çoktur onun. Bize kendi sesimizle yeni bir hikâye he-diye etsin.

GÖL GİBİ ZAMAN

3 Mayıs 1995

Sıcaklığından zerre vazgeçmeden yine doğmuştu güneş. Gözleri kendiliğinden açıldı. Dar mesafeli otobüs koltuğunda gerinmeye çalıştı. Nerede olduklarını anlamak için hemen camdan baktı. Bir çocuğun kâğıdı tam ortasından ayırıp altlı üstlü sadece iki renge boyadığı bir resim gibiydi dışarı. Yeşil ekinlerin üzerine kurulmuş camgöbeği bir gökyüzü. Resmin yeşilleri azalmaya, yerlerine iki katlı, cibinlikli, sıvasız binalar dolmaya başlayınca doğruldu. Sanki zaten dibine dek açtığı yeşil kalem bitmişti. Tek renk için bir kutu boya kalemi alınır mı? Alınmaz. Gri yaprak hiç olur mu? Olmaz. Tık-tık mikrofonu nefesiyle vuran muavin hiç değişmeyen servis güzergâhını sıraladı. Sonrası da aynı terane olacaktı, sola dön, biraz daha git, sağa dön, çizgili alana yerleş ve park et. Etrafta otobüsler bekleyecekti tek tük. O seyahat, şu seyahat. Nerede o eskinin bağırması çağırması, sesleri karıştırmalı, terden lahmacuna, bin bir kokulu kalabalığı, herkesin birbirine çarptığı keşmekeş! Karmaşayı yok edenler hep gurur duyar.

Bir şeyler yazarken uyuyakaldığı ece ajandası, daha doğrusu ece'si, gece boyu kucağında açık beklemişti. Ne yazdığına

bakmadan kapattı. Çantasına, itinayla katlayıp koyduğu cüppe-
siyle dosyaların arasına yerleştirdi. Başını dayadığı hırkayı alış-
kanlıktan üstüne giydi, sonra hemen çıkardı. Çantasına koysa
cüppesi kırışabilirdi, koluna attı. Kapı açılınca içeri akın eden
ılık ve temiz havayla zihni berraklaştı. Bavulu yoktu. Duruş-
ma, sonrası, evden bir gece dahi kalmadığı için işiteceği onca
sitem; tüm bu yükler binecekti yol yorgunluğunun üstüne. Ha-
fiflikti ona bütün gün gereken. Hemen yan tarafta bekleyen ser-
vise bindi. Gideceği yere daha yakın olsa da Dörtyol'da değil,
iki sene öncesine kadar otogar olan Garajlar'ın önünde inecek-
ti. Artık olmayan bir yere gideceğine kimse şaşırıyorsa, orası
hâlâ vardır.

Saat yedi bile olmasa da şehir kendiliğinden kalkmış, tepe-
sindeki sabah pusu dağılmış, yaya, traktör, at arabası, minibüs,
etraf çoktan dolmuş. Hiç akımıyormuş gibi duran nehrin suyu
henüz çekilmemiş, yerli yerinde. Taştan adacıklar suyun altında
uslu uslu bekliyor. Sel olup şehri harabeye çevirmekten kaç kez
vazgeçen Seyhan bu mevsimde öyle sakin görünürdü ki, koskoca
nehirin kendini upuzun bir göl sandığını düşünürdü. Baraj dolu
olduğundan salmışlardı suyu. Demek kışın Toroslar'a kar yağ-
mış bir dolu.

Adliye'nin açılmasına daha bir buçuk saat vardı. O tarafa
doğru yola koyuldu. Gelişigüzel serpiştirilmiş, senelerdir ye-
rinden milim oynamamış, kırık dökük beyaz heykellerin, neyin
parçası olduğu çoktandır meçhul mermerlerin bulunduğu müze
bahçesi, önünde bekleyen her defasında susamı, kıtırı pekmeze
bulanmış dört çörek aldığı tablacı, alıştığı ne varsa hepsi ora-
daydı, bin küsur yaşına rağmen hâlâ taşımaya azimli Taşköprü
de. Çörekleri sıkıp çıkırdattı. Etrafın gürültüsünden sesi işitmek
yerine hissettiyse de kulaklarıyla duyduğunu sandı. Adliye
merdivenin üstündeki, tapınaklara nazire, süssüz püssüz,
dümdüz yükselen sarımtırak sütunlar da yerlerinden kımıl-da-

mamıştı. Birazdan orası dolacak, esas halini alacaktı; müvekkil-ler, avukatlar, yan tarafa sıra sıra dizili önlerinde daktilo, üst-lerine şemsiye açılmış tahta taburelere oturmuş arzuhalciler, merdivende ya da sütunun birine yaslanmış dertli derin konu-şanlar, dedikodu yapanlar. Giriş heybetli olunca, adalet daha mı çok yerini bulur?

Sütunları geçip adliyenin yanındaki eski püskü, birbirine ya-ışık iki katlı binalardan birine girdi. Merdivenden üst kata çı-karken yazıhanenin kapısını açık bulacağını biliyordu. Eskiden babasıyla sık gelirdi. Sadece bir kez gelmişti, babası olmadan. O gün. Üçü birlikte. Sıcaklar iyice bastırıldığında. Sıcak değil de sı-caklar denmesinin sebebi kesin şu amansız mücadele yüzünden-di. Gelen alelade bir hava durumu değildi tabii, kalabalık ve ye-nilmez bir orduydu!

Cereyanıyla gurur duyulan bu yazıhane sanki hayatını ayıran bir çizgiydi, öncesini ve sonrasını hatırlatan. Neredeyse her şeyin demirbaş olduğu tek bir oda. Masadaki açık mavi Facit daktilo-nun üstüne konarak her sabah baştan sona okunan *Yeni Adana*. Arada sırada oraya yazı yazan Hikmet Abisi, son yıllarda kullan-maya başladığı gözlüğü burnuna düşmüş, ondan geçmiş güzel anıları hatırlatacak bir replikle içeri girmesini bekliyor.

“Bu sabahının da sahibi benim, Hikmet Abi” diyerek kapıda belirttiğini görünce ayağa kalkacak, iki elini de açarak, “Peki, gün bulutta kalır mı? Kalmaz tabii” diyecekti. Sonra da, “Koca avukat yeğenimle çöreğimiz gelmiş, çayımız kahvemiz gelmemiş”lerle ona doğru yürüyecek, “Adana güneşinden fıyan akça pakça olur böyle” derken onu kucaklayacaktı. Bunların kıymetini tam an-layamayacak kadar gençti ama aklındaki senaryonun aynısını yaşayınca kendini on bir yaşında hissetti. Kıkırdayarak güldü. Adana’ya geldiğine yine sevindi. Ankara’nın kalabalığına karış-mış koşuşturup duran, önemsiz duruşmalara yollanan çaylaklığı, burada, okumuş koca avukat olmuş, başarılı yeğen ya da evlat

statüsüne dönüşüveriyordu, hem de fakslı, bilgisayarlı büroda çalışan. Hep çok yoğun ve daha az esmer.

Sabahın o saatinde güneş, yılda bir-iki ay hariç hep açık duran pencerelerden henüz içeri dalmamıştı. Havada eksik olmayan toz topraktan hiçbir zaman temiz görmediği camlar dışarıdaki hurmanın dallarını yansıtıyordu. Kapıdan girince sol taraftaki üst üste yığılı bir sürü kitabın bulunduğu derme çatma beş kat raf çıkmış kitaplık sanki son gördüğünden bu yana biraz daha kalabalıklaşmış gibiydi. Babasıyla geldiğinde tek tek bakardı o kitaplara; her okuduğu kelimeyle de büyüdüğünü düşünürdü. Adana'ya gelen yazarları, gazetecileri de ağırlardı bu tek oda yazıhane, avukat tutmaya parası yetmeyen, dilekçe yazamayan, gerekirse üç-beş kuruşa işini takip edecek birilerini bulmaya gelmiş fakir fukarayı da.

Yılbaşından hemen önceki duruşmaya geldiğinde masanın önündeki beş tahta sandalyenin ikisini üstü minderlisiyle değiştirmiş bulmuştu. Minderlisine oturmazsa itiraz geleceğini biliyordu. Onun girdiğini gören çaycı çocuk kapıda bitince, Hikmet hemen çekmecedeki sarı mavi markalardan bir sarı bir maviyi çocuğa uzattı, kahvenin orta olmasını ve az sonra geri gelip tazelenmesini tembih ederek. Aslında buna gerek yoktu, çaycı çocuklar kendini bildi bileli hiç geç kalmazdı. Kahvesini eline almadan önce çüppesini çantasından çıkartıp mindersiz sandalyenin üstüne serdi, kırışıklıkları biraz olsun gidermeyi umarak eliyle düzeltmeye çalıştı. Dosyalarını ve en alta yerleştirdiği iki paketten birini çıkarttı. Yerlerine hırkayı koydu. Tüm hazırlığı bitmişti.

Adliye açılana kadar, eskiler, yeniler, biraz da siyaset konuşup durdular. Severdi Hikmet Abisi konuşmayı, anlatmayı. Söze yine, "Biz sizin gibi üniversite mezunu olmasak da" diyerek başladığında karşısındakini suçlu hissettirdiğinin farkına varmazdı. Bilse ne yaptığını o lafı anında terk edecek kadar vicdanlıydı vicdanlı olmasına ama ona bunu kim söyleyecek? Hem de bu saat-

ten sonra. Bu sözü daha az işitmek için, o konuşurken daha çok dinlemeye çalışır, onun düşüncelerine pek karşı çıkmazdı. Sadece vicdanı temizlerin kendini suçlu hissetmeye dayanamadıklarını henüz bilmiyordu.

Aceylele duruşmadan sonraki planını anlattı hem işe yarıyor görünmek hem de birazdan gelecek kebab davetine kalamayacağını söylemek için. Hikmet arkasına yaslanarak, “Az kaldı, artık derde tasaya mahal yok yeğenim, sayılı gün derler ya. Kısmet! Zamandaki keramet! Gözümüzü açtık kapadık, savuştı gitti. Ne sevinecek görünce şimdi seni!” dedi tüm kafiyelerinden memnun. Gelecek ay sahiden de bitecekti. Daha doğrusu öyle yapabileceklerdi. Ayrılma zamanı yaklaşınca, güç almak için olacak, sımsıkı sarılarak vedalaştı.

Adliye’ye girip çıkması bir saat bile sürmemişti. Gıcık hâkim ona haddini bildirmiş, mübaşir bile sanki kırışık cüppesine burnunu kıvrarak bakmıştı, ya da o öyle hissetmişti. Aklımız başka yerde olunca uydururuz hep böyle. Gözleri İnönü Parkı’nın önündeki minibüsleri aradı. Şansına, o tarafa giden bir tanesi durmuş son birkaç yolcusunun gelmesini bekliyordu. Boş bir tekli koltuğa oturdu, elindeki dava dosyalarını çantasına koydu. Bir süre koluna taktığı cüppesini unuttu. Fark edince katladı ve tekrar çantasına yerleştirdi. Artık kırışsa da önemi yok. Günün zor kısmı yaklaştığından, kırışık mırışık düşünceği en son zaman.

Cezaevinin kapısında indi. Avukat kimliğini ve aynısından Hikmet’e de verdiği hediye kitabı çantasını taşımadığı elinde hazır etmişti çoktan. Yıldızlı mavi kâğıdı paketin bir ucunu hususi bantlatmamıştı kitapçıda. Belki verirken kitabı paketin içine geri koyarlar... Boş umutlar. Sonrası aranma şu bu ama yüksünmedi, ayakları geri geri gitmedi, altdudağını ısırığının farkına varmadı. Bir aya her şey bitecekti, tuttuğu nefesini bıraktı. Her otobüs yolculuğundan sonraki yorgunluğu arada bastırıp aklını uyuştursa da, “Hapishaneye mutlu ziyaret olur muymuş? Bu sefer

oldu. Bak, sağ salim geldik bugünlere” sözlerine onunla gülecek kadar neşeli başlayabildi.

“Hep ‘bu da geçer’ derlerdi, maytap geçiyorlar sanırdım. Uçtu gitti sahi.”

Bunu söylerken sağdan sola şöyle bir sallanan ele gözünün daldığını anlayınca, aceleyle başını çevirdi. O ele baktığında kan izi aradığı zamanlar dün gibiydi. Yüzlerinde gölgeden çizgilerin oynayıp durduğu o gün. Önceleri sonsuz kadar uzun olduğunu düşündüğü on iki sene nasıl da çabucak geçmişti? Geçmişti, geçerken de her şey değişmişti. Artık o elin birini öldürdüğünü düşünmüyordu. Onlar dışarıda özgürce yaşarken onca sene hapsedilmişti o el. Şimdi sadece yüreğini burkuyordu. Şalvarlı bir anne yine bağırıyordu sabah Adliye’de, “Eli kanlı katil!”

Kan esas kimin elindeydi? Senelerdir aklına gelen bu soru yerine, “Çıkınca ilk ne yapacaksın?” diye sordu. Geçen defa da aklındaydı bunu sormak ama tahliyeye aylar vardı. Üzmekten çekinip soramamıştı.

“Taşköprü’ye çıkıp bir buçuk sokum... Üstüne de taş kadayıfı!”

Hapishanede senelerdir düşünüp durduğu, hayalini kurduğu bu muydu? Bir an sessizlik oldu, sonra birlikte kahkaha attılar. İçeriye bazen yemek, tatlı geldiğini biliyordu. O halde hayali yemekten ziyade köprünün üstüne çıkmaktı, çok uzaklara bakmak. Senelerdir hep duvarlara çarpan gözünü serbest bırakmak.

“Kocaman avukat oldun artık...”

“Kocaman mocaman olduğum yok, Hikmet Abi’ye de aynısını söyledim sabah. Kimsenin adamdan saymadığı, angaryadan sorumlu çömezim ben!”

Söz İstanbul’a geldi yine. O mu? O hep çok yoğun. Ta İstanbul’dan ne Adana’ya gelebiliyor ne de mektup yazabiliyor. İki bile ancak telefonda konuşuyor... Yaşam nedense hızını sürekli artırıyor.

Keşke hepsini anlatabilsem! Keşke!

Hiç durmamacasına değiştik son on iki yılda. Mahkemeler geldi geçti, okul ve tüm onlu yaşlar da. Mezun olduk, çalışmaya bile başladık. Evet, biliyorsun bunları, hepsini biliyorsun ama sen burada durdun. Senin zamanın tıpkı göl gibi görünen nehre benziyordu. Akmyormuş gibi dursa da akan, geçmiyor görünse de ece'nin sayfasını sürekli çeviren ama bazı şeylere hiç dokunamayan. Biz hep bunları düşündük çaresizce. Hep yükünü taşıdık, neşemizin bir kısmını bir yerlere gömdük sana göstermesek de. Yalan yok, daha çok o. Sen bunu bilmesen de, o. Kendi dahil hiç kimseye itiraf edemese de. Bunları ne belli edebildik sana ne de gelecekte söyleyebileceğiz. Bazı suçlar tek başına çekilir ama bunu hiçbir zaman senden iyi bilemeyeceğiz.

Senin zamanın da akmaya başlayacak şimdi. Bizse her zaman ki gibi, herkes gibi, bunları düşünmeden yaşayacağız.

Aklına getirdiği kitap geldi, girerken teslim ettiğini söyledi. Yaşar Kemal'in son kitabı. Yolunun üstündeki bir kitapçıya dalmış, alelacele roman sanıp almıştı. Değilmiş. Hikmet'in cevabının aynısı gelince şaşırmadı.

"Hemen okurum."

Verip verebileceği sadece tek bir kitap.

Yine ağlayacağını sanıyordu, bu sefer nedense gözleri bile dolmadan ayrıldı. Dudağı biraz sızlıyordu. Çantası artık iyice hafif. Aklı da. Kahkaha mı kaçırır sadece yası kederi? En derin çaresizliği?

Güneşe eriştiğinde durdu. Gözlerini yumdu. Senelerdir yaptığı gibi o haziranı, 1983 Haziran'ını bir gün unutmayı diledi, aklından silmeyi.

"Ölmeseydi o da keşke" demeyi çoktan unuttuğunu fark etmedi.

Ama, keşke ölmeseydi. Herkes masumsa bir ölümdede, neden ismi cinayetti? Herkes neredeyse masum olduğu için belki. Bu da anlatacağım hikâyelerden biri.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

IMPALA

Eylül sonu, 1966

Saatlerdir güneşin altında beklemekten cayır cayır kavrulmuş beyaz metale dayadığı ıslak sırtı yavaştan yanmaya başlayınca küfrederek doğruldu. Aslında biraz daha dayansa gömleğinin terini kurutabilirdi. Sirtına batan metal arka cebindeki hatırlattı. Üstünde United States Navy yazan yassı hâkî matarayı arka cebinden çıkardı, viskiyi başına dikti. İçtiği genzini yaktı. Öksürek birkaç adım atıp arabadan uzaklaştı. Besbeter ısınmıştı içi de, dışı da. Kızmış. Tekrar yüzünü arabaya dönerek yerdeki bir taşı tekmeledi. Taş zıplayarak arabanın çamurluğuna çarptı, izi kaldı. Yetmedi, döndü lastiği tekmeledi. Hırsını yine alamadı.

Impala'nın ne suçu vardı?

Üretildikten hemen sonra gemiye yüklenip İskenderun asfaltına teker basalı neredeyse iki yıl olmuş, '64 model, vitesi direksiyonda arabaya sorsak onu kullanmış beş şoför arasında en nefret ettiği oydu. Tekmeyi yiyen lastiğe bir şey olmadı ama askerin ayağı acıdı. Dahası, gömlek cebindeki Pall Mall paketi yere düştü. Yere eğilip kaldırırken küfretti. Yanından geçen bir erin verdiği selamı görmezden geldi. O gün izinliydi, sivildi. Canı cehennemeydi üssün de, sıcağın da! Ha Vietnam cehennemi, ha buranın eylülü!

Önce arabanın diğer kapılarını açıp havalandırması gerekiyordu ama yapmadı. Siyah deri koltuğun değdiği her yeri yakaçağını bildiği halde yine de oturdu, uzanıp yan koltuğun camını biraz indirdi ama anahtarları anca ikinci sokuşunda denk düşürerek arabayı çalıştırabilirdi. Bu arabanın ilk hareket anındaki kayganlığını çok severdi. Buna bile dikkat etmedi. Nizamiyede durması gerekiyordu. Durmadı. Arkasından bakan askerlerden birinin elini kaldırarak bağırdığını gördü. Aldırmadı. Artemis'e kadar dayanıp dayanacağı on dakikaydı. Ateş gibi koltuğunda rahatsızca kıpırdanarak kötü asfaltlı boş yollarda gaza bastı. Beyaz Impala ne yavaşlayan ne de düşülmedik çukur bırakan şoförüne rağmen her defasında sadece hafifçe yaylanmaya çalışarak elinden geleni yaptı.

Yol boş sayılırdı ama nehrin üstündeki köprüde at arabaları, faytonlar çıktı yine önüne. Sertçe bastığı kornadan hepsi nasibini aldı. Sol kolunu arada direksiyondan çekip camdan sallıyor, öfkeyle kendi kendine konuşuyor ama neye kızdığını artık o da bilmiyordu. Bunları orada yapmaması gerektiği, aksi takdirde kavgaya yol açabileceği, yerli halkla iyi geçinme usulleri ona defalarca öğretilmişti ama bunların hiçbiri gitmek istediği yere bir an evvel varmaya çalışan azmış aklına gelemezdi. Kornasından, hareketlerinden, özellikle sarı kafasından kimliğini anlar anlamaz bela okuyarak bağırp çağıranlara aldırmandan zorla sağa sapmaya çalıştı. Bir manevra, iki manevra, üç. Beyaz Impala, dapdar Tepebağ sokağına ancak sağ tarafına aldığı iki çizikle sığabildi.

Süratini azaltmadan giderken önüne çıkan tablacıyı görünce frene bastı. Kocaman bir toz bulutu kapladı etrafı. Hızla camını kapatmaya çalıştı ama yan koltuğunki yarı açıktı, içeri toz doldu. Tblacı bir eliyle başındaki kasketi tutarak üç tekerli tahta arabasını daha hızlı sürmeye başladı ama gideceği bir yer yoktu. Duvarlara dayanmış, ayağı çıplak, kel kafalı, ayık halinde çiklet

Belki sonra olanlar olmasa geçip gidecek, unutulacaktı bu olay. Sadece Alin'in mızırdanmaları kalacaktı ya da babamın ona soğuk davranmaları. Mumçıçeği olamamış, ne kadar verimli olursa olsun Çukurova toprağına ekildiğinde bitememiş, kendini iyi bir öğretmen olmaya ve bizi yetiştirmeye, kendince bir hayat yaratmaya adanmış annemin yine araya girmeleri, sonra tıpkı babam gibi kendi kabuğına çekilmeleri...

Onlar sadece iki kırılğan sümüklüböcekti, değışir görünseler de hep aynı kalan evlerinde.

Yel olup kavuran, dalga olup çarpan Adana'nın sıcağında, 1995 yılında genç bir avukatın müvekkiliyle buluşmasıyla başlar hikâye. İncirlik Üssü'nün gölgesinde, dönüşen şehrin 1966'sına savruluruz sonra, bitmiş gitmiş bir acı olaya şahit yazar bizi Taçlı Yazıcıoğlu.

1983 Haziran'ına geldiğimizde kahramanımız Belgi alır sözü, on bir yaşının saflığı, zekâsı ve heveskâr gözlem gücüyle. Annesi, babası ve ablası Alin ile yaşadıkları Eser Apartmanı'na taşınan bir Amerikalının ve o siyah Converse'li gencin bütün yaşamlarını baştan sona değıştireceğinin henüz ne kendisi ne de diğeri farkındadır.

Taçlı Yazıcıoğlu ikinci romanıyla, yıldız sarmaşığı gecelerde, incir gölgelerinde, dam serinliklerinde saklanan kederli sırları, bilinmeyen ya da görmezden gelinen Adana'yı cesur bir naiflikle, hiç yazılmadığı gibi yazıyor. Bambaşka bir Adana romanı armağan ediyor edebiyatımıza.

QR kodu okutunuz		Dilhat fiyat etiketi	tavsiye edilen KDV'siz satış fiyatı
			₺ 240

Sertifika no: 44918	ISBN 978-625-6162-75-4		
9	786256	162754	Doğan Kitap